

הבית הקט האדום

מבוגרים מעטים מבינים בתים. רק ילדים מבינים אותם כראוי, ואם אני מבין אותם ולו מעט, זה מפני שהכרתי את סים. סים ואשתו אמילי אן גרו בבית הקטן. הוא נבנה על הר די גדול, ולא היו בתים אחרים סביבו. פעם אחת, לפני שנים רבות, היה ההר כולו מכוסה ביער, אבל בני האדם כרתו את העצים, את כולם, מלבד עץ איקליפטוס כחול אחד גדול, שגדל ליד הבית הקט האדום. האיקליפטוס הכחול והבית הקט האדום היו חברים טובים מאוד, ולעתים קרובות הם שוחחו זה עם זה. האיקליפטוס הכחול היה עץ זקן מאוד – בן יותר ממאה שנה – והיה גאה בכך. לעתים קרובות היה רגיל לספר על התקופה שלפני זמן רב, כאשר הילידים שחורי העור צדו אופוסומים בענפיו. היה זה לפני שהאדם הלבן בא להר, ולפני שהיו בכלל בתים לידו.

פעם אחת כתבתי שיר על ההר ועל הבית הקט האדום בספר שירים שכתבתי למבוגרים. אני לא חושב שהם חשבו עליו הרבה. סביר יותר להניח שהם אמרו, "הו, זה רק בית על הגבעה," ואחר כך שכחו אותו, מפני שהיו עסוקים מדי בדברים אחרים.

הנה השיר:

אמא הר גדולה, טובה כל כך ונדיבה,
מלווה נהרות צעירים אל הים ברוך-אהבה.
מתרפק בחיקה המגונן והטוב
בית קט אדום עם גג של קש זהוב.
ממנו מתנשאת נוצת עשן כחולה פתלתלת.
וצרור ורדים המזדקר לו לעין כול בשמי התכלת.

הבית הקט האדום

ניסיתי לצייר כאן בשבילכם את הבית הקט האדום כמיטב יכולתי, וזו אינה אשמתי אם הוא נראה במקרה בדיוק כמו פנים של מישהו. מה אני יכול לעשות אם האבנים שליד הכניסה נראות כמו שיניים, או אם הורדים המטפסים ליד החלונות גורמים להם להיראות כמו זוג משקפיים; ואם אמילי אן תולה את ציציות הוילון המתנופפות ברוח וזזות כמו עיניים, אי אפשר להאשים אותי, נכון? זה פשוט כך. הדבר היחידי שאני מצטער עליו הוא שלא יכולתי להכניס את האיक्ליפטוס הכחול הגדול לתמונה. כמובן, הייתי יכול לצייר אותו בקלות, אבל הוא היה גדול מדי.

סים ואמילי אן חיבבו את הבית הקט האדום, ואתם יכולים להיות בטוחים שהבית הקט האדום חיבב אותם – הוא היה הבית שלהם. הדבר היחידי שהציק לו היה, שהם לא תמיד היו בבית, ואז הוא היה אומלל כמו כל הבתים הריקים. סים היה פחח – פחח נודד. הוא עבד בגן ובחווה בבית מזמן לזמן, ואחר כך היה יוצא לשוטט בכפרים למספר ימים ומתקן לאנשים סירים, מחבתות וקומקומים. בדרך כלל הוא היה משאיר את אמילי אן בבית לארח חברה לבית הקט האדום, אבל מדי פעם הייתה אמילי אן מצטרפת לסים לטיול, ואז היה הבית הקט האדום עצוב מאוד, באמת.

בוקר אחד, ממש כשהשמש הציצה לה מקצה העולם, התעורר האיक्ליפטוס הכחול, מתח את ענפיו וחיכה שהבית הקט האדום יאמר לו "בוקר טוב". האיक्ליפטוס הכחול חיכה תמיד לברכה כי הוא היה המבוגר מבין השניים, והוא אהב לקבל את הכבוד הראוי לו מצעירים ממנו. אבל הבית הקט האדום לא אמר מילה.

האיक्ליפטוס הגדול הכחול חיכה וחיכה, אבל הבית הקט האדום לא דיבר.

אחרי זמן מה אמר האיक्ליפטוס הכחול די בכעס, "נראה שאתה קצת נרגז הבוקר".

אבל הבית הקט האדום לא אמר מילה.

"ללא ספק, אתה נראה כאילו כואב לך במקום כלשהו," אמר

האיक्ליפטוס הכחול. "ואתה נראה מצחיק. אתה חייב לראות את עצמך!"

"באמת?" נשבר הבית הקט האדום והרים את ציציותיו בדיוק כשמשב

הרוח עבר בחלון. "אני לא יכול להיות תמיד עליז כמו כמה אנשים."

"חייתי על ההר הזה, עץ ושתיל, יותר ממאה שנה," ענה האיקליפטוס הכחול הגדול בשיא הרצינות, "ומעולם לא התייחסו אלי בחוסר כבוד שכזה. כשעצים הופכים להיות בתים נדמה שהם מאבדים את הנימוסים שלהם." "סלח לי," קרא הבית הקט האדום. "לא התכוונתי להתנהג בגסות. רק הקשבתי. בתוכי קורים דברים שאני לא אוהב." "אני מקווה שהם לא מתייחסים אליך שלא כראוי," אמר האיקליפטוס הכחול.

"הם עומדים לעזוב אותי!" נאנח הבית הקט האדום. "והם צוחקים באושר כאילו הם שמחים לעשות זאת. הנה לך! – עומדים לעזוב אותי וצוחקים על כך!" "אבל אולי אתה טועה," אמר האיקליפטוס הכחול הגדול, שלא היה כל-כך קשוח כפי שזה נראה.

"אני יודע תמיד," גנח הבית הקט האדום. "אני לא יכול לטעות. סים שר את שיר הנפח הבוקר הרבה לפני שהשמש האירה. ואז שמעתי אותו אומר לאמילי אן לא לשכוח את המטרייה שלה. פירוש הדבר הוא שהיא הולכת, הכלב הקטן הולך, ואני אשאר לבד לגמרי." "טוב," ענה האיקליפטוס הכחול די בקרירות, "עדיין יש לך **אותי** לחברה."

"אני יודע," נאנח הבית הקט האדום. "אל תחשוב שאני לא אסיר תודה. אבל כששניהם עוזבים אני לא יכול להיות באמת ובתמים בית של ממש עד שהם חוזרים – רק בית ריק, ואני מאוד אומלל. האם **אתה** היית רוצה להיות בית ריק?"

"יום אחד אולי אהיה," ענה האיקליפטוס הכחול, "אם לא אהיה זקן מדי. יש בי עדיין מעט עץ משובח." לפתע נשמע רעש גדול בתוך הבית, וסים החל לשיר את שיר הפחח שלו. מחבתות של פח! קומקומים של פח!

כל העולם הרחב לפחח –
ביתו הוא השביל או שדות או מישור
או כביש או נהר שבהם יעבור
כי למצוא פרנסה הוא משוטט בכפרים,
הבו קומקום, מחבתות או סירים!

"יפה מאוד!" אמר הבית הקט האדום במרירות. "איך היית קורא לשיר
מסוג זה? כל מקום ישן הוא מחשיב כבית טוב בשבילו, ואני כלום בשבילו!"
"או, הוא רק מתבטא כך," ענה האינקליפטוס הכחול בחביבות. "הוא לא
באמת מתכוון לכך. הוא רק רוצה שינוי – זה הכול."
הבית הקט האדום לא אמר מילה.

"נראה כאילו עומד לרדת גשם הבוקר, נכון?" אמר האינקליפטוס הכחול
בשמחה, בניסיון לשנות את הנושא.

אבל הבית הקט האדום לא אמר מילה.
זמן קצר אחרי כן יצאו סים ואמילי אן מהבית הקט האדום, כשחבילות
בידיהם והם צוחקים ומדברים. סים נעל את הדלת.
"עכשיו לטיול מהנה!" צעק סים כאשר הרים את סיר האש ואת ברזלי
ההלחמה.

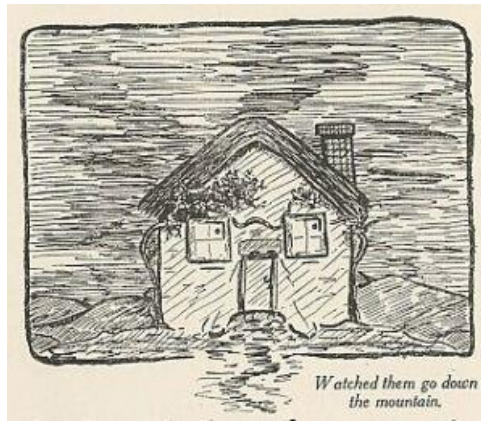
אבל לפתע הפסיקה אמילי אן לצחוק והביטה מלאת געגועים לאחור, על
הבית הקט האדום.

"בסופו של דבר חבל לי לעזוב את הבית הקטן שלנו," אמרה. "ראה כמה
הוא נראה עצוב!"

"קדימה!" קרא סים שהיה להוט כולו לטייל. עתה הסתכל גם הוא לאחור.
"אוי, שכחת לסגור את התריסים," אמר.

"לא, לא שכחתי," ענתה אמילי אן. "אבל אני חושבת שזו בושה וחרפה
לכסות את עיניו של הבית הקט האדום בזמן שאנחנו לא נמצאים. השארתי את
התריסים למעלה כדי שהוא יוכל לראות דברים. להתראות, בית קט," קראה.
והבית הקט האדום התנחם מעט, כשחשב שאמילי אן הצטערה לעזוב אותו. ואז
היא הלכה לה עם סים בשביל המתפתל, וסים החל לשיר שוב בקול את שיר
הפחחים.

הבית הקט האדום ראה אותם יורדים במורד ההר.

הם הלכו להם הרחק: דרך השער, מעבר לגדם העץ השחור, מסביב לחלקת השרכים ומעל לגשר, דרך שדה תפוחי האדמה והמסילות החלקות – כשהם נעשים קטנים יותר ויותר – מעבר לשלט, למטה לסלעים הגדולים – נעשים קטנים עוד יותר – מתחת לשרכי העצים, החוצה למשטח הסלעי, דרך השביל האדום, עד שהיו רק שתי נקודות הרחק למטה בעמק. ואז הם עברו דרך שער לבן מסביב לעיקול, והסבך הגבוה הסתיר אותם לגמרי.

לו יכולת לראות את הבית הקט האדום באותו רגע היית בטוח שהוא עומד לבכות – הוא נראה אומלל כל כך ובודד כל כך!

"התעודד!" אמר האיक्ליפטוס הכחול הגדול.

אבל הבית הקט האדום לא היה יכול לומר מילה.

כעת גנח האיक्ליפטוס הכחול הגדול בקול.

"אוי, אלוהים אדירים!" נאנח האיक्ליפטוס הכחול בקול מוזר.

"סליחה?" אמר הבית הקט האדום.

"אוי, יש לי כאב חד ומרושע בצדי," אמר האיक्ליפטוס הכחול. "אני

מקווה ומייחל שאין אלו נמלים לבנות. זה היה פשוט נורא לו היו. תאר לעצמך,

לקבל נמלים לבנות בגיל כזה. חייתי כאן על ההר הזה, עץ ושתיל, במשך יותר

ממאה שנה, ולחשוב שהדברים הקטנים הרפוסים הזדוניים הלבנים האלה

יכולים להשיג אותי בסופו של דבר זה איום ונורא!"

"אני מצטער," אמר הבית הקט האדום. "אני חושש שהייתי גם מאוד אנוכי.

שכחתי שלכל אחד יש בעיות משל עצמו, אבל אני מקווה שזה לא כל כך גרוע

כפי שאתה חושש."

"זה מספיק גרוע," נאנח האיक्ליפטוס הכחול. "אוי! הנה זה בא שוב.

אני חושש שאלו הן באמת נמלים לבנות. אני יכול להרגיש שהדברים העלובים

הקטנים האלה עוקצים אותי.

אבל הבית הקט האדום בקושי שמע אותו. הוא חזר לחשוב על הבעיות

שלו.

וכך עמדו להם השניים במשך כל היום כמעט בלי לדבר זה עם זה. ארנבות באו ושיחקו מסביב לבית הקט האדום, לטאות רצו על מפתן הבית, ווולבי גדול קפץ לו פעם אחת ממש דרך השער הקדמי. אבל הבית הקט האדום לא שם לב לכך. הוא היה עסוק מדי במחשבות על בדידותו.

ציפורים באו והתיישבו על ענפי האיקליפטוס הכחול הגדול, פטטו ושרו לו, כשהן מנסות לספר לו את חדשות העצים האחרים בהרים רחוקים. אבל האיקליפטוס הכחול הגדול לא שם לב. הוא היה עסוק מדי במחשבות על הנמלים הלבנות.

ואז שקעה השמש נמוך מאחורי הבית הקט האדום, והצל של האיקליפטוס הכחול הגבוה החל להתגנב לתחתית ההר והפך ארוך יותר ויותר. ובדיוק כשגברה החשכה אמר האיקליפטוס הכחול הגדול לפתע, "נראה יותר מתמיד כאילו עומד לרדת גשם, ללא ספק. העננים הכבדים התאספו במשך כל היום, ואנחנו נקבל אותו כהוגן הלילה.

אבל הגשם לא הגיע בלילה ההוא ולא בלילה שאחריו ולא במשך שני ימים ולילות נוספים. ובמשך כל הזמן הזה היו הבית הקט האדום והאיקליפטוס הכחול הגדול שקטים ואומללים – אחד בגלל בדידות והשני בגלל נמלים לבנות.

אבל בערב של היום השלישי אמר האיקליפטוס הכחול הגדול, "בטוח שהגשם יבוא הלילה. אני יודע זאת כשאני חש את האוויר." "שיבוא!" אמר הבית הקט האדום. "לא אכפת לי. אני לא יכול להיות אומלל יותר משאני."

ברגע שאמר זאת נפלה טיפת גשם ענקית ישר על אמצע הגג שלו – פלופ!

"הנה זה בא," אמר האיקליפטוס הכחול, "והוא עומד לרדת בחזקה. אחר כך נפלו שלוש טיפות גדולות נוספות – פלופ! פלופ! פלופ!" "מעולם לא ראיתי טיפות גשם גדולות כל כך," אמר האיקליפטוס הכחול. "חייתי על ההר הזה עץ ושתיל, במשך—"

אבל – בום! הגשם הגיע לפני שסיים את דבריו, ותוך שתי שניות הכול היה ספוג רטיבות. הרעש שלו היה מחריש אוזניים.

"זה שבר ענן!" צעק האיקליפטוס הכחול. "חצי מהעלים שלי נתלשו כבר."

ואז השקיף דרך הגשם והחשכה לראות מה מצבו של הבית הקט האדום.
"למה, מה קרה לפניך שלך?" צעק. "אתה נראה נורא."
"אני בוכה!" יבב הבית הקט האדום. "זה הכול – רק בוכה. אתה לא
רואה את הדמעות?"

"שטויות!" אמר האיכליפטוס הכחול. אלה לא דמעות, זה רק מי הגשם
זורמים על אדן החלון."

"אני אומר לך שאני בוכה!" ילל הבית הקט האדום. "אני בוכה בכי מר.
הייתי צריך לדעת, נכון? אני רועד ובוכה כי קר לי ואני בודד ואומלל."
"בסדר גמור," הסכים האיכליפטוס הכחול. "אתה בוכה. אבל אם הגשם
הזה לא ייפסק בקרוב, הבכי יטשטש לגמרי את שביל הכניסה. הוא בהחלט
רטוב."

מאוחר מאוד בלילה הזה נחלש הגשם מעט ואחר כך פסק בבת אחת.
הדמעות חדלו לזלוג מעיניו של הבית הקט האדום ועתה באו רק בטיפות, לאט
יותר ויותר, ונפלו לשלולית הענקית שליד דלת הכניסה.

"איזה עולם אכזר!" יבב הבית הקט האדום, כשהוא סוחט דמעה נוספת.

"הקשב!" קרא האיכליפטוס הכחול הגדול. "אתה שומע את זה?"

הרחק הרחק על הרכס נשמע קול אנחה עמום. בעודם מקשיבים התחזק
הקול ובדיוק באמצע שלו נשמע צליל נוסף – חבטה!

"זו הרוח," אמר האיכליפטוס הכחול; "לא סתם, אלא רוח חזקה."

"שתבוא!" נאנח הבית הקט האדום. "אני לא יכול להיות אומלל יותר

ממה שאני."

בעודו מדבר גברה האנחה ונשמעו שלוש או ארבע חבטות גדולות זו אחר

זו.

"מה הן החבטות האלה?" שאל הבית הקט.

"אלה האחים המסכנים שלי," ענה האיכליפטוס הכחול הגדול בעצב רב,

"אלה עצים הנופלים בגלל הרוח העזה. הציפורים הביאו לי הודעות

מהמסכנים האלה רק לאחרונה; ועכשיו כבר לא אשמע מהם שוב לעולם. זה עצוב מאוד."

"מעולם לא חשבתי שהרוח יכולה לשבור עצים גדולים," אמר הבית הקט.
"אין עץ שיודע מתי יגיע יומו," ענה האיקליפטוס הכחול הגדול בכובד ראש. אני נמלטתי מכך כמה פעמים בחיי כעץ וכשתיל על ההר הזה."
הבית הקט האדום היה שקט מאוד ומהורהר במשך זמן רב לאחר מכן. ואז שאל לפתע, "באיזה כיוון אתה חושב שהיית נופל לו היית נופל?"
אבל האיקליפטוס הכחול הגדול אמר שהוא לא יכול לדעת. זה תלוי ברוח והוא יכול ליפול בכל דרך.
"לא עלי!" יבב הבית הקט.
האיקליפטוס הכחול אמר שהוא לא יודע, אבל הוא מקווה שלא.
"לו היית נופל עלי," אמר הבית הקט האדום, "אני מניח שזה היה כואב לי."

האיקליפטוס הכחול אמר שזה בהחלט היה כואב, ושהיה נשאר מעט מאוד מלבד שבבים וזכוכיות.

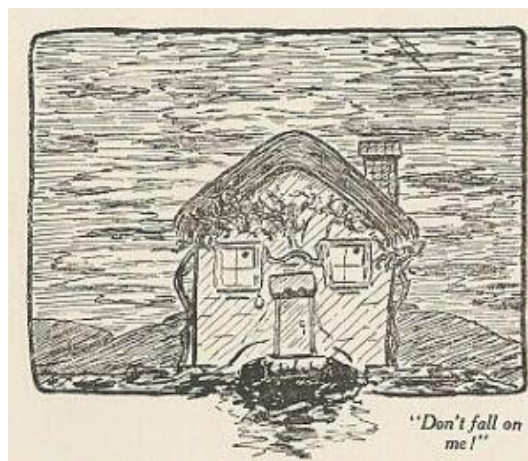
"אז לא! בבקשה לא!" צעק הבית הקט האדום.
אבל לפני שהספיקו לומר מילה נוספת, הכתה בהם הרוח העזה בשאגה. היא טלטלה את הוורדים כל כך, עד שהגבות של הבית הקט האדום נראו מתפתלות באופן נורא, והיא נדנדה את האיקליפטוס הכחול הנה ושמה, עד שהוא נראה כנלחם על חייו שלו. היא הרימה ענפים ועלים שנשרו, ואפילו אבנים קטנות, והשליכה אותם מן ההר בסערה.

באמצע המהומה שמע הבית הקט את האיקליפטוס הכחול קורא לו.
"במשך כל חיי על ההר הזה, עץ ושתיל," הוא צעק, "מעולם לא ידעתי רוח כזאת. אני כבר לא כל כך צעיר כפי שהייתי, ואני חושש שסופי הגיע."
"היה אמיץ! הו, היה אמיץ!" התחנן הבית הקט האדום. "אל תיתן לה

להעיף אותך. אני אצטער כל כך לאבד אותך, למה אתה נאנח?"
"אני לא נאנח," ענה האיקליפטוס הכחול בקול כאוב. "אלה הם

השורשים שלי נכנעים אחד אחד. לא אוכל לשאת זאת הרבה יותר. ראה!"
הבית הקט האדום הביט, ומה שראה הפחיד אותו מאוד. האיקליפטוס הכחול הגדול נצמד אליו על ידי הרוח והתכופף ממש מעליו. ענפיו היו ממש מעל גגו, והעץ הענק נראה כאילו הוא נופל ונופל חסר ישע.

"אל תיפול עלי!" צווח הבית הקט האדום. "הו, אל תיפול עלי, כי אם תיפול תמערך אותי! אני לא רוצה להיות מעורר!"

אבל האיכליפטוס הכחול הגדול אמר, "רק שורש קטן מחזיק אותי עכשיו. אם הוא ייכנע, זה הסוף של שנינו."
"היה אמיץ! הו, היה אמיץ!" צרח הבית הקט האדום.
ואז, החל האיכליפטוס הכחול הגדול להתיישר שוב לאט לאט והתרחק מהבית הקט האדום.
"עמדתי על ההר הזה עץ ושתיל למעלה ממאה שנה," הוא אמר כשחזר למצבו הקודם; "אבל אם תהיה עוד רוח כזאת זה יהיה הסוף שלי."
אבל הרוח שוב לא הייתה עזה כל כך, אף על פי שהיא יללה וצווחה כל היום הזה, כאילו הייתה כעוסה ומאוכזבת, מפני שלא הצליחה להפיל את האיכליפטוס הכחול.
ואז, לקראת הערב, הרוח פסקה, העננים הכבדים נעלמו מעבר לקצות הרקיע, והכול נעשה שלו ורגוע.
הציפורים יצאו ממקום מחבואן, התיישבו על הענפים של האיכליפטוס הכחול ופטפטו עמו, עד שהחל להיות שוב עליז על אף הצרות שלו. וכאשר טפס על עצים קטנה מסוימת – ציפור חכמה מאוד – באה ושוחחה שיחה ארוכה ורצינית עם האיכליפטוס הכחול, הוא גילה עניין רב באמת והיה ממש מאושר.
אבל הבית הקט האדום היה עדיין אומלל, ויופיו של הערב לא עודד אותו בכלל.
"אה, טוב," אמר האיכליפטוס הכחול כאשר כיסתה החשכה את ההר. "אני הולך לישון טוב מאוד הלילה. אני עדיין יריב שקול לאמא רוח הזקנה על אף הרעש והסערה שהיא עושה, ויש גם דרכים להתמודד עם הנמלים הלבנות. חייתי על ההר הזה עץ ושתיל, במשך -"
אבל בעודו מדבר נפלה עליו תנומה.
הבית הקט האדום לא ישן. איך יכול היה לישון כשעיניו פקוחות לרווחה? לכן הוא רק עמד שם כל הלילה והסתכל לפנים, בודד ועלוב. וכאשר הגיע

הינשוף והתיישב על העץ והחל לקרוא, "מופוק," הבית הקט האדום אמר לו בגסות שיפסיק את הקריאות המטופשות שלו ויסתלק. זה רק מראה עד כמה אומלל הוא היה.

האיקליפטוס הכחול התעורר מאוחר ביום המחרת. הוא מתח את ענפיו הגדולים והחל לתהות מה יאמר כדי לנחם את הבית הקט האדום. אבל כשהוא הביט למטה הוא ראה שהבית הקט האדום מחייך חיוך מאוזן לאוזן.

"יופוי!" קרא האיקליפטוס הכחול הגדול בשמחה. "זה סוג הפנים שאני אוהב לראות בבוקר! אז החלטת להיות נבון ולשכוח את בדידותך?" אבל הבית הקט האדום לא אמר מילה. הוא רק המשיך לחייך. ואז החל האיקליפטוס הכחול הגדול להרגיש לא בנוח. "אני באמת מקווה שהבעיות שלך לא הפכו אותך לטיפש," אמר. "לא איבדת את ראשך, נכון?"

"אני?" קרא הבית הקט האדום. "לא, הסתכל למטה לעבר העמק! ראה מי מגיע!"

למטה, הרחק למטה, עברו זה עתה את השער הלבן שתי דמויות שנראו כמו כתמים קטנטנים, והרבה יותר קרוב היה כתם נוסף, שהיה ללא ספק כלב קטן.

"זה הם – אני מתכוון שאלה הם!" צעק הבית הקט האדום בשמחה. "סים ואמילי אן! והנה מגיע הכלב הקטן שלנו."

"טוב, ללא ספק יש לך עיניים חדות," ענה האיקליפטוס הכחול. "אבל נראה לי שאני נעשה זקן – יותר מבן מאה שנה, אתה יודע."

שתי הדמויות היו עתה מעבר לשער הלבן וחצו את הדרך האדומה אל עבר המישור הסלעי, והפכו גדולים יותר ויותר בבואם. החיוך על פניו של הבית הקט האדום נראה רחב יותר ויותר. הם המשיכו בדרכם, מתחת לשרכי העצים,

מעל לסלעים הגדולים, מעבר לשלט. עתה יכול הבית הקט האדום לשמוע את סים שר את שיר הפחחים שלו, אבל לא היה זה אותו שיר הפעם:

"קומקומים וסירים, מחבתות של פח!
איפה יש בית כמו בית הפחח?
תשוש מנדודים, ביתי המקום -
עם פניו המחייכות וצבעו האדום.
תשושה ורעבה היא גם אמילי אן
שים קומקום על האש וערוך נא שולחן!"

"ובכן זה סוג של שיר שאני **כן** אוהב," אמר הבית הקט האדום כשהתבונן בהם בבואם במעלה ההר.

הנה הם באים, נעשים גדולים יותר ויותר – דרך המסילות החלקות, חוצים את שדה תפוחי האדמה, מעבר לגשר, מסביב לחלקת השרכים, עוברים את הגדם העץ, דרך השער, והנה הם ממש מול הדלת הקדמית.

"הו, אני **באמת** שמחה להיות שוב בבית," קראה אמילי אן. "הסתכל על הבית הקטן. הוא נראה מחייך."

"מובן שהוא מחייך," ענה סים, "אבל יש לו פנים מלוכלכות מאוד."
"הסערה גרמה לכך," אמרה אמילי אן. "עכשיו מהר והדלק את האש ואני אשים את הקומקום."

והם נכנסו פנימה צוחקים ושרים, בעוד כלבם הקטן טס לו מסביב לבית כשהוא נובח נואשות ומעמיד פנים כאילו הוא עסוק מאוד ודואג לוודא שהכול נמצא במקומו.

"אני מניח שעכשיו אתה מאושר," אמר האינקליפטוס הכחול הגדול לבית הקט האדום.

"מאושר?" קרא הבית הקט. "מובן שאני מאושר. הרי חזרתי להיות בית!"

אבל לפתע הוא נזכר שהאושר שלו גרם לו לשכוח את כל צרותיו של חברו, והוא עשה כמיטב יכולתו להיראות רציני כשאמר: "אבל מה **איתך?** האם הנמלים הלבנות עדיין מטרידות אותך?"

"אה!" ענה האינקליפטוס הכחול. "אל תדאג. אתמול הייתה לי שיחה עם הרופאה – ד"ר טפסות העצים, אתה יודע – היא ציפור קטנה וחכמה מאוד, והיא יודעת הכול על נמלים לבנות. היא בדקה אותי באופן יסודי לכל אורכי

ואמרה שהן בקושי חדרו מתחת לעורי עדיין, ושהיא תוציא את כולן תוך יומיים.
אז זה בסדר גמור."

"יופי, אני שמח, צעק הבית הקט האדום. "עכשיו כולנו שמחים!"
ואז הדליק סים את האש, והעשן היתמר אל על, ולבית הקט האדום
הייתה שוב נוצת עשן כחולה שמחה. סים החל לשיר את שיר הפחחים בקול
רם מתמיד, ואמילי אן, שהייתה עסוקה בהכנת הארוחה, הצטרפה אליו ושרה
גם היא. במהרה החל גם הקומקום לשיר, וכאשר המחבת שמעה זאת גם היא
החלה לשיר. ואז הגיעה דוקטור טפסת העצים לטפל בנמלים הלבנות, וכאשר
היא הלכה מסביב לגזע של האיקליפטוס הכחול הגדול והאזינה לו בדיוק כמו
רופא, הוא החל לשיר. ושתי ציפורי קוקברה שישבו על הענף היו כל כך
משועשעות מהכול והחלו לצחוק ולצחוק, עד שגרמו לכך שכולם הצטרפו
לצחוקן.

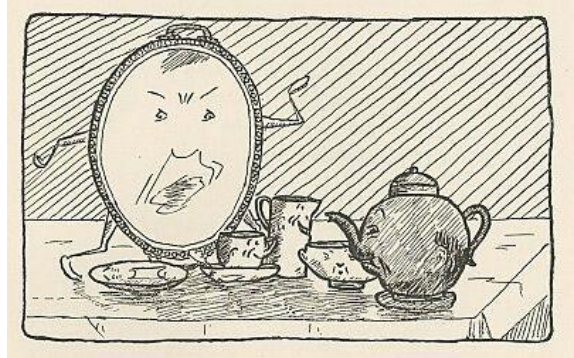
"זה ממש כמו פעם, צחק האיקליפטוס הכחול הגדול. "האם אתה שבע
רצון עכשיו?"

"אני שבע רצון?" קרא הבית הקט האדום. "אני שבע רצון? מה אתה
חושב?"

ואז – טוב, המבוגר הרגיל ביותר היה אומר לך שאז הגיפה אמילי אן את
אחד מהתריסים הקדמיים. אבל כל מה שידע האיקליפטוס הכחול הגדול וכל
מה שאתם ואני יודעים הוא שהבית הקט האדום פשוט קרץ.
וכשאני ראיתי אותו לאחרונה היה חיוכו רחב מתמיד, והוא עדיין קרץ.

פטפוטי תה

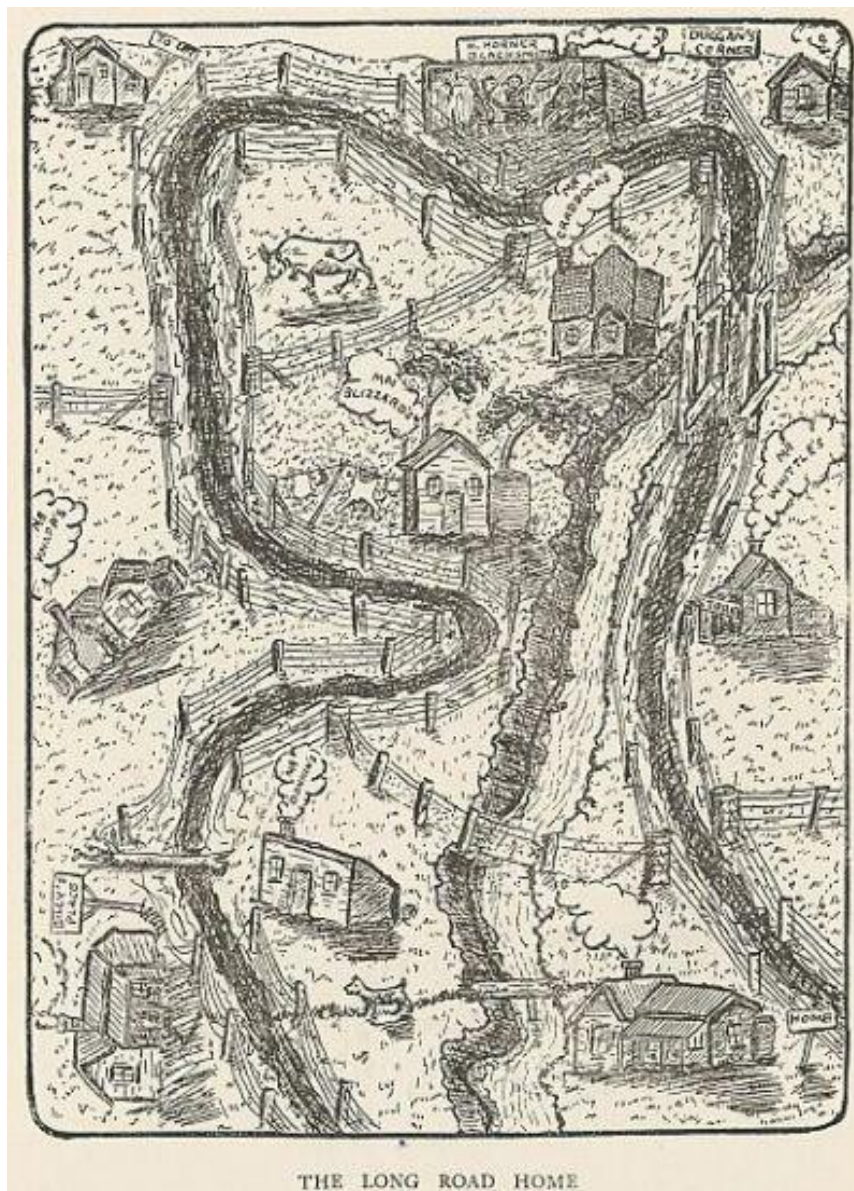
"סליחה שאני יושבת עליך" אמרה, נאנחת, הכוס לצלחת.
"אני כאן כבר שעתיים, כל אחר הצהריים."
"בלי תירוצים," ענתה הצלחת "כבר קודם ישבת לך עלי כאן בנחת."
"אני" קשקשה הכפית למים, "אני אערבב את התה בינתיים."
"תפסיקי מיד בקומקום לקשקש" מגש הלחם תבע וביקש.
"פטפוטי פטפוטים, בלבולים של בלבול" משך בכתפיו הקומקום בזלזול;
"הכי חשוב עכשיו זה לדעת, למה הבטן אותי משגעת!"
"זה בגלל החומצה שאותך מחמיצה" קרץ והשיב הקנקן בהיתול
"די, נגמר!" מגש הכסף שר, "הגיע זמנכם, נקו פרצופכם,
כי באתי עכשיו לפנות את כולכם!"

הנמלה המגלה

נמלת סוכר קטנה החליטה יום אחד
לצאת לנדוד הרחק הרחק מביתה הקט.
אכלה ארוחת בוקר, ביקשה רשות מאמא
לראות מה שתוכל לראות, ועכשיו - קדימה!

במעלה שרך שרוע, ומסביב סביב לאבן צור זערורית;
בתחתית ערוץ רצוץ בו חשה בודדה וערירית;
במעלה של רכס הר הדור, אשר לגובה של חמש זרתות הרקיע;
דרך יער עשב אימתני אשר הסתיר כמעט את הרקיע;
ולאורך סבך שרכים המשתרכים כפופים בין אזובים;
עד שלמדבר נורא הגיעה, במרחק רגלי רגליים בחולות הזהובים;
זה היה מדבר מוזנח, יבש, באדמתו עקבת כף רגל לא דרכה,
היא כה קיוותה להיות בבית שוב, ספונה במיטתה מתחת לשמיכה.
רגליה רעדו, אזל כמעט כוחה,
לכן פנתה אחור, וזו הייתה דרכה:
חזרה מהמדבר מרחק רגלי רגליים בחולות הזהובים,
ואחר כך לאורך סבך שרכים המשתרכים בין אזובים;
דרך יער עשב אימתני אשר הסתיר כמעט את הרקיע,
בשוליו של רכס הר הדור אשר לגובה של חמש זרתות הרקיע;
בתחתית ערוץ רצוץ בו חשה בודדה וערירית;
ובמעלה שרך שרוע, ומסביב סביב לאבן צור זערורית;
נמלונת עייפה, סחוטה. "די לנדודים!", גמרה בדעתה,
הטְלְטְלָה במעלה השביל בגן, ושבה לביתה.

הדרך הארוכה הביתה

כשאני חוזר מביתו של ביל דרכי ארוכה עד מאוד; הכביש כה נפתל, משוגע, עקלקל, ותמיד מלא הפתעות. אמא חוזרת תמיד ואומרת: "לך דרך שדותיו של מר מיד", אך אמא פשוט אינה מבינה, שיש לו כלב מפחיד. אז אני מאריך וצפונה ממשיך וחוצה גדם גזע רחב, ולפני שבוע גיליתי המון לטאות מטפסות מעליו;

אל תגידי כך סתם ששיחקתי איתן, רק עצרתי לרגע לראות
ולבדוק מסביב לבול עץ המרקיב אם אין בתוכו לטאות.
עכשיו לדרך, ישר בערך, ואחר כך אפנה לי ימינה,
ומשם לפינה שעל יד הגינה בביתה של הגברת ג'רמינה.
אני מעדיף לעבור מסביב, כי הנחל עמוק ומוצף,
אם הביתה אשוב מבוצבץ ורטוב, אמא את זאת לא תאהב.
אולי, בינתיים, אבן או שתיים אזרוק למיכל של ג'ין קלארק
כי זה נהדר לקלוע ישר ולשמוע ת' אבן "קליק קלק"
ואז לדרך, ישר בערך, מערבה מבלי לעצור,
מלבד לפעמים בשער של ג'ים, כדי לפתוח אותו ולסגור.
ומשם אל התל אני מתגלגל ישר לתוך החצר -
זאת שמר וייט משכיר למר רייט ומר רייט ממנו שוכר.
לילדים בגילי עלייה פתאומית איננה קלה כלל וכלל,
אך אני לא רוצה דווקא כאן לקצר בגלל הפר של מר האל
אז אני טיפ-טיפה מתגרה לי בפר, עד שהוא משתגע נורא
ואחר כך נמלט אל הבית הקט העומד כבר שנה למכירה.
אמא, אז מה, זו בכלל לא חוכמה לומר שאני מאחר,
מה היית עושה את, אילו ידעת, שיש ארנבות בחצר?
אני לא נשאר עד כל כך מאוחר, אמא בכלל לא צודקת,
אלא רק לחצי שעה או שעה, לעקוב אחריהן בשקט.
ואז בריצה ליד הביצה וסליפ סלופ, בכביש החלק,
ואני צריך עכשיו להמשיך עד לבית הנפח הורנר דארק.
לשנייה איעצר שם ליד הגדר כדי לראות איך ניתך הברזל בלהבה,
ואני, מתברר, לומד כך יותר מאשר בשיעור של חשבון או כתיבה.
אם אני משתהה קצת אז אין זה מפני שאני מתכוון לאחר,
אך כשמר ביולי גייץ את האצבע פצפץ התעכבתי שם קצת יותר.
עצרתי לי שם כי ראיתי אותם מכים בברזל הלוהט,
ואיך ביל ת' קורנס מוריד על סדן - בום בום הוא מכה וחובט
כי שניהם, אב ובנו, מר הורנר וביל, בחורים חזקים, זה בטוח,
ואם אבקש אז אולי הם יתנו לי טיפונת לנשוף במפוח.
ולזמן קצר-קצר אני עוד נשאר עם מר הורנר מעט לפטפט,
ואז בלי שהות אני במהירות לדרך הביתה שועט.

כבר מאוד מאוחר אז ליד הנהר לא אשב אף לרגע אחד,
אולי רק למים אבן או שתיים אזרוק ואמשיך לי מייד.
ועוד רגע אחד ועוד כמה יארד ואני בחנות של מר סקוט
ולא, אני לא מבזבז את הזמן כשאני שם רק כמה דקות.
יום אחד איש אחד לי נתן גרוש אחד לפני שנה או פחות,
וקניתי לי אז ממתקים (לא הרבה) בחנות הקטנה של מר סקוט.
אולי יהיה לי מזל, מי יודע, אבדוק מה חדש שם בינתיים,
בחלון בחנות הקטנה של מר סקוט יש אפילו מנטה או שתיים,
וסרטים ושרוכים, כפתורים וטבק (שמר סקוט קורא לו "טבקי")
דגים בקופסה, ומקלות של כביסה...ואז קול קורא בשמי, "ג'קי!"
"אני בא, אמא, כבר, רק שנייה, באמת. התרחקתי נורא מהשביל,
וגם התעכבתי לי קצת כדי לומר "בוקר טוב" להורנר וביל,
כל כך התעייפתי, טיילתי נסחבתי דרך בוץ, גדם עץ ותלולית;
לקצר אי אפשר כי בכל מעבר יש פרים וכלבים, זה מפחיד!
הנחל, אמא? עמוק ורחב, אי אפשר לקרוא לו מרזב...
אמא, הכיני כריך עם גבינה, כי אני עכשיו כה רעב!